

Perspektíva

Az ELTE PPK HÖK lapja

Visszhang: A PPK színe (~java)

Lélekzet: Fehér tavasz

Rise Up!: Is fashion fashionable?

Vetítő: Minden kezdet nehéz ~ Ötéves jegyesség

Megjelenik havonta

10. évfolyam 5. szám - 2013. március

ERDEI SÉTA

A tavasz öröme, a hétvégén sétáltam egyet egyedül a közeli erdőben. Kifejezetten jól esett, hiszen egész héten, az órákon ülve, s az ablakon kinézve, a szabadba vágytam, hiszen végre újra süt a nap, kék az ég, csiripelnek a madarak, akárcsak a mesékben.

Mosolyogva ballagtam az erdei ösvényen, miközben zenét hallgattam. Szerencsére nem sok emberrel találkoztam utam során, így még azt is megtehettem, hogy amikor a kedvem vagy az éppen aktuálisan hallgatott dal arra késztetett, akkor dúdoltam, énekeltem, sasszéztam, pörögtem, táncolva lépkedtem. Igazán felszabadító érzés volt!

Vidám utam során azonban gondolkozni is, szemlélődni is volt ám időm. Rájöttem, hogy valami megváltozott gyermekkorom óta. Teljesen konkrétan nem tudnám megmondani, hogy mi, de mintha már más szemmel néznék az erdőre, mint kicsiként, s ugyanakkor képes vagyok gyermekien rácsodálkozni egy-egy érdekes törzsű fára, vagy különleges formájú sziklára. Csak éppen most már ezek a különleges természeti képződmények nem a kalandot és a kihívást jelentik, hanem éppenséggel a megnyugvást. Hiszen hosszú percekre megállok egy-egy különlegesebb fánál vagy sziklánál, és átszellemülten figyelem, elemzem, nézem, csodálom.

Ennek köszönhetően kissé hosszúúra nyúlt a sétám, s végére lábam már igencsak elfáradt. Mégis mikor hazaértem inkább éreztem magamat feltöltődve, semmint kimerültnak. Ez lenne a természet csodája?

Nagy Andrea

PERSPEKTÍVA

Az ELTE PPK HÖK lapja

Főszerkesztő: Nagy Andrea

Felelős kiadó: Verderber Éva HÖK elnök

Munkatársak: Bán Judit, Belák Ildikó, Bende Lilla, Botos Vanda, Czipó Ráhel, Dicsuk Dániel, Esze Viktória, Gáspár Anita, Hermán Fanni, Kovács Jenifer, László Andrea, Márki Gabriella, Mészáros Péter, Nagy Andrea, Nagy-Sándor Nikoletta, Németh Dániel, Oláh Petra, Papp Lilla, Somoskői Dániel

Olvasószerkesztés és korrektúra: Hegedűs Bianka

Tördelőszerkesztő: Klómer Georgina

Grafika: Márki Gabriella

Nyomda: Komáromi Nyomda és Kiadó Kft.

Címünk: ELTE PPK HÖK, 1075 Budapest, Kazinczy utca 23-27.

Tartalomjegyzék

Érintő

Fogadóórák PPK HÖK Elnökség	3
Beszámoló a Tanulmányi Bizottság munkájáról	4

Visszhang

A PPK színe (-java)	5
Merre?	
- Nyíltnap a Tanácsadás Pszichológiája Tanszéken	6

Szak-Mai

Anya, lánya, unokája	7-8
----------------------	-----

MindennaPi Problémák

Nem Egyedi Probléma	
a Tantárgyfelvétellel, Ugyanis mindez...	9-10

Lélelket

Fehér Tavasz	11-12
Délibáb	12

Instru-mentál

Tehetőségek, kedvesek, elevenek	
- Interjú az eLeMeN-nel	13-14

Rise up!

Is fashion fashionable?	15
-------------------------	----

Kult-óra

„Szó bennszakad, hang fennakad...”	16
Murder - a Gyilkos Tárlat, avagy 60 percnyi borzongás	17
Viktória - de nem győzelem..	18

Kajánló

Édes kis semmiségek	19-20
---------------------	-------

Vetítő

A vihar kapujában (1950)	21
Minden kezdet nehéz - Ötéves jegyesség	22

FOGADÓÓRÁK

PPK HÖK ELNÖKSÉG

NÉV és tisztség	FOGADÓÓRA	ELÉRHETŐSÉG
Verderber Éva, a HÖK elnöke	Szerda 14:30-16:30	elnok@ppkhok.elte.hu
Pusztai Eszter, a Tanulmányi Bizottság elnöke	Csütörtök 14:30-15:30	tanulmanyi@ppkhok.elte.hu
Kőrös Blanka, a Diákjóléti Bizottság elnöke	Kedd 12:00-13:00	szocialis@ppkhok.elte.hu
Salamon Krisztina, a Rendezvényszervező Bizottság elnöke	Szerda 11:00-13:00	rendezveny@ppkhok.elte.hu
Czető Márton, a Tudományos és Kulturális Bizottság elnöke	Csütörtök 14:30-15:30	muvelodes@ppkhok.elte.hu
Vida Norbert, a Kommunikációs Bizottság elnöke	Hétfő 12:00-13:00	kommunikacio@ppkhok.elte.hu
Iszlai Ádám, az Ellenőrző Bizottság elnöke	Szerda 14:00-15:00	eb@ppkhok.elte.hu
Sztilkovics Zorka, a Külügyi Bizottság elnöke	Megbeszélés szerint	kulugy@ppkhok.elte.hu
Zsigmond Vanda, Gazdasági Bizottsági tag, elnöki megbízott	Megbeszélés szerint	gazdasagi@ppkhok.elte.hu
Sztikler Zsófia, tanárképzési referens	Szerda 14:00-15:00	tanarkepzes@ppkhok.elte.hu
Meiszterics Bálint, kollégiumi biztos	Cütörtök 12:15-13:00	kollegium@ppkhok.elte.hu
Nagy Andrea, a Perspektíva főszerkesztője	Hétfő 11:30-12:30	perspektiva@ppkhok.elte.hu

Cím: 1075, Budapest, Kazinczy utca 23-27.
Nyitvatartás: Hétfő-csütörtök: 09:00-17:00
Péntek: 09:00-14:00

BESZÁMOLÓ A TANULMÁNYI BIZOTTSÁG MUNKÁJÁRÓL

Egy mondatban viszonylag könnyű összefoglalni, mit is csinál a bizottságunk: *segítséget igyekszik nyújtani Nektek a felmerülő tanulmányi kérdések, problémák kapcsán.* Azonban, amint egy kicsit mögé nézünk ennek a formálisnak és kissé üresnek ható definíciónak, máris szükség lehet a pontosításra: nincs olyan hatáskörünk, mint az Információs Iroda munkatársainak (alias „Tosok”) vagy a tanulmányi előadótoknak, és sajnos/szerencsére szintén nem tudunk belenyúlni a Neptun programozásába sem. Amivel mi rendelkezünk, az tulajdonképpen az információ, és így tanácsot adhatunk nektek egy-egy problémásabb helyzetben. Mivel a Bizottságot „csak” hárman alkotjuk, nagyban segítenek minket a delegáltak is – általában ők azon csoporttársaitok, akik a szakos facebook-csoportokban felmerülő tanulmányi kérdésekre naprakész válaszokat tudnak Nektek adni, és posztolják a legrelevánsabb tanulmányi információkat, de ők segédkeztek például a Nyílt Napon is, emellett pedig hallgatói képviselőként részt vesznek az intézeti és tanszéki tanácsokon. Delegált képzést minden tanévben/félévben tartunk (igényeknek megfelelően), így ha kedvet kaptatok, várunk titeket

szeretettel a március 21-i képzésünkön (jelentkezés a képzés facebook-eventjén keresztül lehetséges).

Az elmúlt egy hónapot mind hallgatói, mind pedig HÖK-ös szempontból is „megédesítette” a Neptun. Számtalan levelet küldtetek a tanulmányis e-mail címre (azon szerencsések számára, akiknek ez a lépés „kimaradt” a tárgyfelvételi mizériából leírnám, hogy a tanulmanyi@ppkhok.elte.hu-n vagyok elérhető, itt lehet keresni bármely egyéb tanulmányi jellegű problémával is). A tárgyfelvételi időszakban a naponta beérkező levelek száma a százat is bőven meghaladta, a problémákat pedig a legjobb tudásom/tudásunk szerint igyekeztem megválaszolni illetve továbbítani az illetékeseknek (például Korb Attilának, a kari informatikusunknak, aki közbenjárásának köszönhetően a legtöbb hibáüzenet eltűnt a felvett tárgyaitok mellől). A tipikusan felmerülő Neptun-problémák/hibák megvitatására Papp Lajos főosztályvezető úr egy külön megbeszélést hívott össze, ahol a HÖK is képviseltette magát, célul pedig a felmerülő nehézségek minél hatékonyabb kezelését tűztük ki, s egy Neptun-kisokos/GYIK összeállítását vettük tervbe. Az EHÖK

Tanulmányi Bizottságával szintén szoros együttműködést igényelt az elmúlt időszak, s a folyamatos információáramlással kölcsönösen segítettük egymás munkáját.

A tanárképzést illetően is igyekeztünk megfelelően képviselni a Ti érdekeiteket, így tehát az osztatlan tanárképzés megjelenésével járó változások kommunikálása is elsődleges feladataink közé tartozott az elmúlt időszakban. Az EHÖK kérésére az érintett karok munkacsoportot alakítottak, így próbálták a hallgatók számára legelfogadhatóbb megoldásokat találni az eddig még kérdéses pontokban. Szoros együttműködésben állunk ezért továbbá mind a kar vezetésével, mind pedig a Tanárképzési és Tanár-továbbképzési Tanács-csal.

Tehát ha bármilyen jellegű, a tanulmányaitokkal kapcsolatos kérdéseitek/problémátok lenne, forduljatok hozzánk bátran, igyekszünk segíteni (e-mail címeink és fogadóóráink a HÖK honlapján és a HÖK-iroda ajtaján is fellelhetők).

Tanulmányi problémáktól mentes félévet kívánunk!

*A PPK HÖK Tanulmányi Bizottsága
(Pusztai Eszter, Sztikler Zsófia, Balázs Regina)*

A PPK SZÍNE (-JAVA)

Egy olyan bulit akartunk, aminek tematikája van, mert az vicces, és erősíti az összetartozás érzését. Úgyhogy kitaláltuk, egyszerűen színekódoljuk magunkat, aminek már egyébként is van hagyománya a PPK-n. Aki akarja, annak Valentin napi buli, aki akarja, annak anti-Valentin napi. A felhívás úgy szólt, hogy zöldben érkezzen, aki szingli, pirosban, akinek már van párja, és megkaptuk a lehetőséget, hogy lila színnel jelezzük, ha nem kívánunk nyilatkozni a témában.

Nem akartam én se zöldben, se pirosban, se lilában menni. Minek is? Egyrészt nem hiszem, hogy az egyébként nagyon vállalkozó szellemű, ismerkedésre nyitott férfi díszpéldányokat bármilyen mértékben is megzavarná a piros szín riasztó volta, másrészt a sarokban álló, látszatra szociológiai

már nem is beszélve, hogy egészen az elTE + ÉN party napjáig nem igazán volt fellelhető a ruhatáramban egyik szín sem.

Este aztán délutáni spontán vásárolgatásom eredményében pompázva indultam el az Iskolaiba, amit a Király utcai pizzástól elfordulva meglepő könnyedséggel találtunk meg. Csak amikor a ruhatárban felhívták rá a figyelmemet, akkor tudatosult bennem, hogy egy pirosból lilába hajló ruhához vettem fel egy türkiz zöld pulóvert. Gratuláltam magamnak az összeállításhoz, de hamar rá kellett jönnöm, hogy voltak mások is, akik rémtrükkösen oldották meg az „öltözz a párkapcsolati státuszodhoz illő színbe” problémát. Piros szoknya, zöld felső. Egy hatalmas zöld virág a hajban. Szóval nem kell minket féltetni, anélkül is megtalálta a többség a kiskapukat, hogy feketébe öltözött volna.

Az estét az eLeMeN koncertje kezdte, amit két félmeztelen úriember példátlan lelkesedéssel tombolt végig a színpad előtt. Az ő

kilétük rejtélye számomra nem oldódott meg az este folyamán, így még most is azt kell, hogy feltételezzem, ők voltak a múzsák, akikre minden nagy bandának szüksége van.

Az este nagy része nekem abból állt, hogy egy-egy ismeretlen arcot látva azon gondolkodtam, hogy gólyákat, az utcáról betévedt kedves idegeneket, vagy ismerősök ismerőseit látom-e. Akárhonnan is érkeztek azonban az emberek, meg kellett, hogy állapítsam, senki sem szenvedett hiányt energiából és motivációból, hogy megállás nélkül táncoljon. Sokat számított ebben az egész estés remek zene, – amit az eLeMeN után DJ Gomes és DJ Endy szolgáltatott – az, hogy bőven volt helyünk, és hogy nem fenyegetett sem a kigyulladás sem a halálra fagyás veszélye. Végül – póló színe ide vagy oda – mindenki talált magának párt, ha másra nem is, egy táncra biztosan.

megfigyeléseket végző társaikat sem fogja odacsalogatni egy kellemes, megnyugtatóan zöld árnyalat. Arról

Jeni

MERRE? – NYÍLT NAP A TANÁCSADÁS PSZICHOLOGIÁJA TANSZÉKEN

2013. március elsején zárult le a felsőoktatási jelentkezési időszak. A középiskolás diákoknak eddig kellett eldönteniük, hogy melyik egyetemre jelentkeznek, az egyetemi hallgatóknak pedig azt, hogy melyik mesterképzést választják.

Az ELTE PPK Pszichológia Intézetének Tanácsadás Pszichológiája Tanszéke úgy döntött, hogy egy nyílt nappal segíti a döntést. Itt a praktikus információk és hasznos tanácsok mellett az érdeklődőknek

talán a legfontosabb, a pszichológia oktatásával kapcsolatos szemléletüket. Mindannyian egybehangzóan a gyakorlatra helyezték a hangsúlyt: kurzusaikon nagy figyelmet fordítanak arra, hogy a hallgatók minél hamarabb kipróbálhassák a tanácsadói helyzetet.

Az érdeklődők azonban nem csak a tanszék munkájáról hallhattak, a magyarországi pszichológusképzésről is tartottak egy összefoglaló tájékoztatót. Köztudomású, hogy a pszichológusképzés egy hosszadalmas, többlépcsős folyamat. Ezért hasznos minden pszichológushallgatónak már az egyetemi éve alatt szétnézni a módszerek között, és választani a lehetséges képzési utak közül: az MA képzés után inkább a tudományos területen képezni tovább magát a PhD-programban, vagy inkább a gyakorlati munkára készülni fel a szakképzésen? Közékiné

Hammer Zsuzsanna oktató három fontos területet emelt ki, amelyekre már az egyetemi képzés alatt érdemes figyelmet fordítani: az önismeretre, a módszerspecifikus képzésre és az önkéntes munkára. Az így szerzett tapasztalatok kiegyensúlyozzák az egyetemi elméleti képzést, és segítenek abban, hogy tudatosabban kezdjünk neki a szakmai utunk felépítésének a diploma megszerzése után.

Többféle szakképzés működik az országban (például klinikai- és mentálhigiéniai, pedagógiai, egészségpszichológiai, munka- és szerve-

zetpszichológiai stb.), ezek közül a Tanácsadás Pszichológiája Tanszék szervezi a tanácsadó szakpszichológusi képzést már 20 éve. Dr. Kissné dr. Viszket Mónika mutatta be részletesen a szakképzést, melyen belül három specializáció választható: munka- és pályatanácsadás, családi és párkapcsolati tanácsadás, illetve, az országban egyedül, a krízistanácsadás. Itt is nagy hangsúly kerül a szakmai és gyakorlati ismeretekre. A képzés rugalmas és nyitott az aktuális változásokra, az oktatási anyagba az adott évfolyam igényeinek megfelelő témák kerülnek be, mint például a coaching vagy az NLP módszer. A szakképzés 4 féléves, összetettsége miatt több területen is el lehet vele helyezkedni, sőt, sok esetben már követelmény a munkaadók részéről a szakvizsga letétele.

A nyílt napot a workshopok zárták, bizonyítva a tanszék korábbi kijelentését, miszerint kiemelten fontosnak tartják munkájukban a gyakorlatot és az interaktivitást. Az érdeklődők a tanácsadás különböző területeibe pillanthattak bele. Párkapcsolati, csoportos, pályaorientációs, családi és szupervíziós tanácsadást próbálhattak ki. Ez jó alkalom volt arra, hogy a résztvevők kóstolót kapjanak ezekből a módszerekből, közelebbről megismerjék a tanszék oktatóit, és természetesen végső soron arra, hogy kedvet kapjanak a tanácsadás pszichológiájához.

banjudit

lehetőségük volt a saját bőrükön is megtapasztalni, hogyan működik, és mit ad a tanácsadó pszichológia.

A rendezvényt a tanszékvezető Prof. Dr. Rácz József nyitotta meg, a Tanácsadás Pszichológiája Tanszék felépítését és az ott működő három főbb kutatócsoportot (kvalitatív pszichológiai, pályakutatás és rendszerszemléletű munkacsoport) bemutatva.

A tanszéken dolgozó tanárok és munkatársak is szót kaptak a nyílt napon, így az érdeklődők megismerhették a kutatási területeiket, a meghirdetett kurzusaikat, és ami

ANYA, LÁNYA, UNOKÁJA

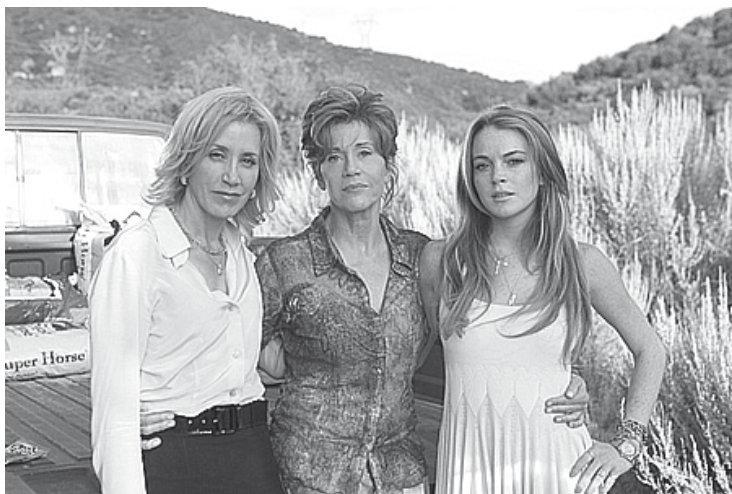
– AVAGY HOGYAN NE NEVELD A GYERMEKEDET – FILMELEMZÉS

PSZICHOLÓGUS SZEMMEL

A történet úgy kezdődik, hogy Lily a lányát, Rachelt Idahoba viszi a nyárra a nagymamához, Georgiához, mert nem bírja elviselni saját elkényeztetett, provokatív gyermekét. Ahogy kipakolja a lánya bőröndjeit a kocsiból, Lily azonnal haza is megy a férjéhez, mert rossz a viszonya az anyjával – aki folyamatosan felemlegeti Lily alkoholproblémáját. Rachel felborítja a kisváros rendjét kihívó viselkedésével és öltözködésével. Az állatorvosnál kell dolgoznia a nyáron, akivel barátok lesznek, és akinek elmondja, hogy nevelőapja régen többször is szexuális aktusra kényszerítette. Az információ eljut a nagymamájához és az anyja fülébe is, aki azonnal visszaroohan

Idahoba, hogy kiderítse az igazságot – hiszen nem hisz folyton hazudós lányának. Rachel most az egyszerű nem hazudott, de ezzel elérte, hogy alkoholista anyja napokig részegségbe meneküljön. A rendező megoldása erre a problémára az volt, hogy Rachel alkut köt a nevelőapjával, hogy mindketten tagadják a dolgot, így esélyt ad az anyjának, hogy boldog legyen a férfival, akit szeret – és Rachel megkapja nevelőapja imádott, nagyon drága autóját. De Lily-nek furcsa lesz, hogy ilyen gyorsan lemondott a férfi az autóról, és rájön, hogy a lánya végig igazat mondott, majd anya-lánya újra egymásra talál.

Választásom azért esett erre a filmre, mert érdekes témának tartom azt, hogy a nagymama nevelési stílusa hogyan befolyásolja az anya nevelési módszerét és az anya-lánya kapcsolatot. Georgia erősen fegyelmező családban nőtt fel, és a fegyelmet saját családjában is elvárta mindenkitől: a napi három étke-

zés mindig, minden körülmények között – mikor a férje haldoklott akkor is – ugyan abban az időpontban volt, ha valaki nem ért haza az étkezés kezdetére, már nem is ehetett. Valamint egy másik példa erre, hogy aki csúnyán beszélt, legyen az bármelyik tagja a családnak, szapant kellett, hogy a szájába vegyen büntetesként. A pozitív érzelmek kifejezése nem volt mindennapos a családban, lánya Lily meg is említette, hogy nem emlékszik egy olyan alkalomra sem, mikor azt hallotta volna anyjától, hogy szereti. Ekkor kiderült, hogy Georgia sem hallotta ezt saját szüleitől, és arra a kérdésre, hogy akkor honnan tudta, hogy

szeretik, a válasza az volt, hogy nem tudta. Mivel szüleitől nem hallotta, így lányának sem mondta, hogy szereti, ez nem képezte részét egyik család kommunikációjának sem.

Hogy kiszakadjon a szigorú környezetből, Lily korán elköltözött otthonról, férjhez ment és később megszületett Rachel. Talán azért,

hogy ne legyen olyan, mint a saját anyja, Lily nem volt szigorú szülő, elkényeztette Rachelt, mindent megadott neki, és cserébe még az alapvető házimunkákat sem követelte meg. Éles ellentét látszik Georgia és Lily nevelési stílusában, és egyik szélsőség (nagyon szigorú, kicsit sem követelő) sem tűnik megfelelőnek, hiszen a jó anya-gyermek kapcsolat nem tudott ki-

alakulni. Rachel apja korán meghalt, Lily újra férjhez ment, és nem vette észre, hogy a férfi hosszabb időn keresztül tartott fent szexuális kapcsolatot a lányával.

Rachel, mivel soha nem mondtak neki nemet, és nem voltak konkrét szabályok a családban, azt tanulta meg, hogy bármit megtehet, bárkivel. A szexuális viszonyt nevelőapjával ambivalensen élte meg: maga a szex undorító volt számára, de azt élvezte, hogy utána nevelőapja a karjaiba vette, és ekkor érezte azt, hogy szeretik. Emellett mindig kapott valamit engesztelésképpen. Azt a kapcsolatot alakította ki saját

magában, hogy ha lefekszik valakivel, akkor utána szeretni fogják, és a szeretet máshogy nem kapható meg, és nem is fejezhető ki. Ezt mutatja, hogy mikor egyszer az állatorvosnál aludt (aki egyidős anyjával),

lánnyal, majd tiszteletben tartotta, hogy nem találkozhat többet a fiúval. És a megküzdési módszerei sem mondhatóak patológiásnak, nem használta sem a tagadást, sem a hasítást, nem volt jele a poszttrau-

Bowlby, de szerintem az énképet érdemesebb úgy definiálni, mint hierarchikusan rendezett kisebb és nagyobb feltételezéseket az énnel kapcsolatban, melyek érzelmileg jelentős helyzetekből erednek (Ricks, 1985). Mary Main (1995) is a generációk közötti kötődést vizsgálta. A Különös Helyzet teszt (Strange Situation) segítségével felmérte a szülők kötődését és gyermekeik kötődési mintáit. Feltételezése szerint, minél biztonságosabb a szülők kötődése a visszaemlékezések során, annál biztosabban kötődők lesznek a gyerekek. Meglepetésére kiderült, hogy az adatok alapján nem az számított, hogy mennyire volt biztonságos a szülő kötődése, hanem hogy mennyire volt képes koherensen visszaemlékezni a gyermekkorára. Az anya narratívuma és az, ahogy fel lettek dolgozva az emlékek, jelzik be leginkább a gyerekekkel való kötődést (Main, 1995). Bretherton (1990) a generációk közötti kapcsolati mintázatok öröklését a belső munkamodell fogalmával magyarázta. Például a védekező munkamodell problémás kapcsolati mintázatot eredményezhet, ami megakadályozhatja az intimitást és a közelséget. Viszont ha az anya képes egy támogató kapcsolaton keresztül más, jobb munkamodell kialakítására, akkor a gyerekekre nem lesz hatása a szülő gyermekkori kötődésének.

Belldi

bemászott mellé az ágyba és lényegében felajánlotta magát a férfinak. Aki miután elhárította a közeledést, meg is jegyezte, hogy a nevelőapja tehet róla valószínűleg, hogy nem tud barátként, vagy apafiguraként tekinteni másokra, a szeretetét a szexszel próbálja kifejezni.

Másrészről viszont erős személyiségű, aki tudja, mit akar, képes részig anyját ápolni és főzni rá, nem nyíltan destruktív a viselkedése, és képes erős büntudatot érezni. Ez abból derült ki, hogy mikor rájött, hogy a fiúnak – akivel összejött – van barátnője, megpróbálta a helyzetet elsimítani, beszélni a másik

más stressznek, és képes volt a dologról tárgyilagosan is beszélni, de az érzelmeit sem nyomta el.

Ha a generációkon átívelő kötődés szakirodalmát megnézzük, akkor láthatjuk, hogy már Freud is foglalkozott azzal, hogy az egyén gyermekkori kapcsolatai a szülőikkel, befolyásolja a későbbi társas kapcsolatait, és a gyermekével való kapcsolatot is. Az az elmélet, hogy generációk között folytonosság van a szülői viselkedés minőségében, Bowlby kötődés elméletében is megjelenik. Epstein is hasonló gondolattal foglalkozott, mint

NEM EGYEDI PROBLÉMA A TÁRGYFELVÉTELLEL UGYANIS MINDEZ...

„Hát, ahogyan a csodák jönnek, /
Úgy írtam megint ezt (a könyvet)”
(Ady Endre)

„Évmilliókig eljár tengelyén, /
Mig egy kerékfogát ujítani kell” –
nos, Madách Imrének a világ
megteremtését idéző szavai még
teljes jóindulattal sem mondhá-
tók el az ELTE új, Neptun neve-
zetű tanulmányi rendszeréről, de
a dráma címe annál inkább ana-
lóg a vele küszködő diákok lét-
helyzetével... Túl az érettségén, a
felvételin és az első vizsgaidőszaka-
kon – Igen, megcsináltam! – nem
gondoltam volna, hogy lesz még
olyan akadály a második félév
előtt, ami talán enyhe poszttra-
umás stresszre utaló tüneteket
produkál pszichológus- és nem
pszichológushallgató ELTE-s
diákseregünk körében... Né-
zük meg, milyen az, amikor az
ELTE Neptun vezetéti tanulmá-
nyi rendszere önálló életre kel a
tárgyfelvelet kellős közepén... hi-
hetetlen, de igaz!

2013. február 7. 15:00-16:00

Ahogyan az lenni szokott, a
finalista típusú egyetemisták a
gép előtt ülve figyelik az ELTE
rangsorolási tárgyjelentkezés
utolsó egy órájának eseményeit.

Az ELTE 2012-13-as tanév ta-
vaszi félévének tárgyfelveletekora
nagy a lelkesedés az utolsó pil-
lanatokban kurzust vált(ozta)tó
egyénekénél, hiszen a 16:00 előt-
ti utolsó pillanatokban „Jönnek

rendjei a csodáknak” (Ady End-
re), a Neptun 10 rangsorpontra
jutalmazza ezt a bátor cselekedet-
et. „De jó, a gyakorlatokon ennél
biztosabb helyre nem is lehetne
szert tenni 16:00 előtt pár perc-
cel!” – gondoltuk (naiv módon).

A mázlipont-rendszer egy iga-
zán kevés stresszrel járó, fantasz-
tikusan logikus és igazságos for-

mája a következő féléves tárgyak
felvételinek... Csupán annyi
hátulütője van, hogy mindegy,
hogy a rangsorolási jelentkezés
bármely korábbi időpontjában
hol álltunk, mit módosítottunk,
ha az utolsó pillanatban éppen
1 hellyel maradunk le kiszemelt
kurzusunkról, mert valaki még
inkább „mázlis(egyetemis)ta”
épp akkor módosította saját idő-
pontját...

Ehhez talán már a gólyák is hoz-
zászoktak, és bele is nyugodtak,
de hogy a Neptun a rangsorolási
jelentkezés (első) hivatalos

lezárulta, 16:00-a után Ady Endre
szavaival élve „Életre kap s halál-
ba visz”, már ami a tárgyfelvelet
illeti... A rangsorolási tárgy-
felvételi (első) hivatalos lezárulta
után ugyanis a Neptun sokunkat
20-30 hellyel is hátrébb sorolt.

Hogy még groteszkebb legyen
a helyzet, fény derült rá, hogy
csodák márpedig nem létez-
nek, ugyanis
csupán annyi
történt, hogy
eddig min-
denki 10 pont-
tal keveseb-
bet kapott. „S
megint előlről”
kezdődött a
tárgyfelve-
tel (Karinthy
Frigyes), ami
kezdetben ter-

mészetesen nem működött. Az-
tán 23:00-kor „Jönnek mindenek,
jönnek, jönnek”, újra működik a
tárgyfelvelet, „De a hiteim – ami
a Neptunra illeti – elköszönnek”
(Ady Endre).

A hab a tortán az volt, amikor
a tárgyfelvelet második lezárulta
után a Neptun több tárgyból is
tájékoztatta az előfeltételeket si-
keresen teljesítő hallgatóit, hogy
„Az előfeltétel nem teljesül!”...
Nem csodálkoznék, ha ezek után
sokan így reagálnának a tanulmá-
nyi rendszer szavak említésére:
Neeeeeee!ptun... :)

Mi az első gondolata ilyenkor egy elsőéves pszichológushallgató lánynak, ha nem a Neptun analízálása? A Neptun(usz) boly(on)górendszer felszíne köztudottan kék. A <https://neptun.elte.hu/> címen sötétkék, míg a <https://hallgato.neptun.elte.hu/> címen kellemes világoskék háttér tárul elénk. Kosztolányi Dezsőt idézve „egy messze kéklő, / pazar belépő”... Nem tudom, hogy ösztönös, tudattalan, véletlensze-

rű vagy tudatos választás volt-e, hogy már a belépőoldalon is kék szín fogadja a hallgatót... Ahhoz, hogy választ kaphassunk, hívjuk segítségül a színterápiát! A sötét-kék szín biztonságérzetet ad, komolyságot sugároz, míg a világoskék nyugtató, lazító hatású, segít az idegesség leküzdésében és a relaxálásban, csökkenti a vérnyomást. A hallgatói felület belépőoldalán fehér-világoskék átmenet a háttér, ami tovább növeli a tiszt-

taságot, és az égbolt világos, áttetsző kék színét idézi elénk, vagy olyan, mintha tiszta vízben tükröződne vissza a kék ég. A hallgatói felületen böngészve a kék szín természetesen továbbra is elkísér bennünket a különböző menüpontokban, például a tárgyfelvételnél... Miért sejtek valamilyen szintű tudatosságot a választásban...? :)

Vand@_Boto\$

Grafika: László Krisztina

Mi látunk Benned PersPeKtívát!

Szeretnél egy jó csapat tagja lenni?

Szabadidődbben szívesen írogatsz, de a műveid mindig csupán az íróasztalfiókig jutnak? Szeretsz fotózni, grafikákat, esetleg karikatúrákat készíteni? Alkotásaidat szívesen látnád viszont nyomtatásban is?

Itt a lehetőség, hogy végre teret engedj a kreatitásodnak a PersPeKtíva című kari lap hasábjain! Ha érdekel az újságírás, fotózás, a grafika vagy a szerkesztés, itt az ideje, hogy kilépj az ismeretlenség homályából!

Várjuk bemutatkozásodat és jelentkezésedet a perspektiva@ppkhok.elte.hu email-címen, ha tudni szeretnéd mi az újság.

FEHÉR TAVASZ

Hallgatott. Várta a hűvös hajnali szél megváltó suttogását. De a természet nem ilyen kiszámítható. Ha meg akarjuk érteni üzeneteit, előbb el kell sajátítanunk bűvös nyelvét. A lány viszont türelmetlen volt. Azonnali választ akart, megoldást az egész életére. Hiába érezte egynek magát az öt körülölelő, tavasz felé sodródó világgal, a zord februári táj nem akart a cinkosa lenni. Csendes maradt. A levelek megszűntek zizegni, mozdulatlan maradt a lég, nem játszott az avar elszáradt terméseivel, nem fűtyült át a fák meztelen ágai közt.

Furcsa vibráló burok vette körül a lányt, mintha a természet így próbálná meg elhatárolni magát tőle, ezzel kifejezve, hogy nem ért vele egyet, ki akarja lökni magából. Ő nem érzekelte ezt, csak bámulta meredten a vizet. Fehér hálóinge merev kartonruhaként szorította testét, a szél lázadó módon nem lebbentette. Csak állt az ódon fahíd közepén, és bűvölte fekete szempárjával a néma csermelyt. Riadtan csillant meg bennük a patakban tükröződő telihold fényes korongja. Pattogott jéghideg bőre alatt a kín, ahogy egyre mélyebben a tudatába hatolt, a külvilág végérvényesen az ellenségévé lett. A nőiesség legősibb szimbólumának kontúrja szűkítette pupilláját. A fájdalom szétáradt törékeny testében, ahogy az égítest havi ciklusainak játéka gondolt.

Megkapta, amit akart. Az egyértelmű jelet, melyet már képtelen volt józanul értékelni, csak a kiteljesedő gömbforma lüktetett az elméjében. Hirtelen meglátta kirajzolódni gyönyörű homokóra sziluettjét a feszített víztükrőben. Ám a szívét mardosó emlékek hömpölygő vízesésként zúdultak lelkének pangó öblébe, mely a kétségbeeséstől volt üres. A rengeteg gondolat azonban mind egyetlen megvalósítandó céllá folyt össze, megszüntetni a keserűséget, elapadni a forró sivatagban.

Minden maradék erejét és bátorságát összeszedve, felvonszolta ki-merült testét a híd széles párkányára. A hófehér mellét húzó gondok ernyedttartásra kényszerítették, de idomai még így is lélegzetelállító látványként mutattak a folyó fényárban úszó, hangtalan felszínén. Puha lábai mereven kapaszkodtak a pillérbe, mint gyenge kis veréb a biztonságos pihenőhelyet nyújtó tölgyfavesszőbe. A közelségtől megérezte a víz kábítóan tiszta illatát, és eluralkodott rajta valami kéjes izgalom, amint agya üveges tekintete elé vetítette a képet, ahogy a folyam örökre magáévá teszi. Dideregni kezdett. Mintha ereiben a harag által keltett forrongás és rezignáltságának háborítatlan lomhasága egymást kioltva próbált volna felszakadni a bőre alól. Régóta most érezte először, hogy renyhe izmait valóban véredény-

rendszerének ritmikus pumpálása áramoltatja minden pillanatban. Ahogy a heves lökések összeolvadtak a hűvösséggel, úgy vélte, természetfeletti békesség járja át fáradt tagjait, és lassan múlni kezdett bennük a fájdalmas nyilallás.

Makulátlan homlokáról letörlődtek a ráncok, kiegyenesedett és széttárta karjait. Pár másodpercre valódi alkotója lett a természetnek. A tisztelet jeléül felbúgó szél az egekbe emelte hosszú, fekete haját. Amint az újra vállát érintette, elhalált ismét minden, és ezúttal nem volt tompa menekülés az emlékei elől. Élesen villant be koponyájának mély rejtékéről a gyötrő gyász elviselhetetlensége. Kisded fiának holttestét látta a patak kékségének mélyén megjelenni. Az erős impulzusok döntésre kényszerítették, már nem volt szüksége a külvilág segítségére, tudta, mi a megoldás. A megfoghatatlannal való egyesülés mintha kiszívta volna még zsigereinek apró zugaiból is az érzéseket. Teljesen kiürült, egyedül a gyermekkel való örök nemlét múlhatatlan vágya lángolt benne. Még elvett egy utolsó falatot az eddig életet adó téli levegőből, majd bágyadt lábai elrugaszkodtak a fahíd pereméről.

Csodálatos nyugalom áradt a testéből, ahogy az emelkedő hullámok körülfonták. Nem tartott soká a folyó passzív tánca, hamar elnyelték a habok a fiatal nőt. Vá-

ratlanul feltámadt a szél, és süvöltve dobálta a fák levelüket vesztett, védtelen ágait. Felkorbácsolva a patak vizét, magasan nyaldosták a tajtékok a kemény, fagyos partszakaszt. Azonban a hajadon lány selyembe burkolt testét ámulatba ejtő lassúsággal és méltósággal sodorta szűk keresztmetszetének közepén.

A felzúdulás hamar elült, újra zajtalan lett a lég, elmúlt a tiltakozás, elenyésztek a hasztalan vétőérzések. Kezdett felszállni a köd, és a nap első sugarai halvány fényt szórtak a romantikus fahíd üres pillérére.

„A folyó évszázadról évszázadra folyik, s a partján zajlanak az ember történetei. Zajlanak, hogy aztán holnap feledésbe merüljenek, s a folyó tovább folyjon.” (Kundera)

PppLll

Déliab

Belém rohantál,
és én beléd.
Ringtunk a halk hullámokon.
Szélcsendben
játszottunk zenét,
Egybeolvadt hitünk dallamát
dúdoljuk konokon.

Végtelenpirosban úsztunk.
Selyem táncában
láttuk egymást,
Szirmok közt bimbóztunk.
Vallomásokban
ölelkezünk, meglásd.

Nálam találtál menedékre.
És te voltál
kapaszkodóm,
együtt ballagtunk egy vidéken.
Léteztünk, de
alig hallhatón.

Melegség volt a fényforrás,
apró kéjcspekpek
lángja emészt.
Nem volt ellene még oltás,
együtt írtuk
a lány mesét.

De a képkeret eltört,
az emlék elfoszlik.
Mozaikok szanaszét.
A látomás vibrál,
lassanként eloszlik
Szemcséit görgeti a szél.

Bende Lilla

TEHETSÉGESEK, KEDVESEK, ELEVENEK – INTERJÚ AZ eLeMeN-nel

Nem is olyan régi megalakulásuk óta az egyik legnépszerűbb PPK-s zenekarral, az eLeMeN-nel, belvárosi próbatermükben beszélgettem. A tagok, Bánhegyi Tomi, Karsai Geri, Karvaly Marci és Répási Karesz, valamint Misu, azaz Miskolczi Tamás, aki a zenekar egyik legfontosabb háttérembere. Már kora délelőtt óta próbáltak, készültek a másnapi koncertre, ahol a második klipjük egy részletét is leforgatták. A srácok nagyon készségesek voltak, és baráti évődéseikkel igencsak színessé tették az interjú perceit.

A zenekar oldalán olvasható, hogy miként is jött létre a nevetek és a zenekar megalakulásának története, amely egy ELTE-s fesztiválhoz kötődik. Akkor éreztétek először, hogy Ti is szeretnétek a színpadon állva megmutatni, hogy mit tudtok, vagy az ötlet már korábban megfogalmazódott Bennetek?

Karesz: Hallgattam a fellépőket a LEN-en, és láttam egy srácot, aki elég jól gitározott, és nagyon átélte. Mint később kiderült, ő volt Tomi. Gerivel már akkor jóban voltunk, és régóta beszéltük, hogy jó lenne egy zenekar.

Geri: Igen, mi már nagyon régen dumáltuk, hogy kellene valamit „rockolni”, aztán így megtaláltuk Tomit. Marcival együtt lakunk, így ő is kézenfekvő volt.

Tehát már ismertétek egymást előtte is?

Marci: Gyakorlatilag Geri volt a kapcsol.

Tomi: Karesz nem emlékezett rám, pedig fél évig jártam hozzá a BEAC-ra TRX-ezni...

Karesz: Viszont azóta emlékszem Rád! (nevetnek)

Ezek szerint Tominak van másik bandája is. A többieknek is van zenei előélete?

Tomi: Nekem az eLeMeN-en kívül még két másik zenekarom is van.

Geri: Igen, én is játszom egy másik bandában is.

Karesz: Nekem pedig volt ez előtt egy másik zenekarom, de jelenleg csak az eLeMeN-ben zenélek. Marcinak meg elsőre összejött!

Misu, akit a zenekar ötödik elemének emlegettek, miben segíti a munkátokat?

Misu: Mindenben segítek, amiben tudok, igyekszem kéz alá dolgozni.

Geri: Misu a mi multifunkcionális tagunk, plakátot tervez, pakol, és ő a sofőrünk is.

Karesz: Misu mindenhez ért!

Marci: És mindenből tud kameraállványt csinálni!

Áll mögöttetek jelenleg valamilyen támogató, aki segít Titeket?

Geri: Még sajnos nincs mögöttünk konkrét támogató.

Karesz: Még nincsen, de nemsokára reméljük lesz. Egyelőre Misu támogat minket.

Tomi: A lelkesedésével!

Már hat saját dalotok van, melyből hármat fel is vettetek. Hogy zajlottak a stúdiós munkálatok?

Karesz: A stúdió egyébként már egy minimális támogatás, mert a hely, ahol felvettük nagy kedvezményt biztosított számunkra, köszönhetően annak, hogy egy nagyon régi barátom ott dolgozik, aki sokat segített a dalok felvételében is.

Tomi: Az első klipben az itt készült felvételek láthatóak, ami egy promóklip rólunk, és kb. arról szól, hogyan szórakoztunk a két napos stúdiózás alatt.

Első videóklippetek, a Charlie Rólatok szól, Titeket mutat be. Ki ihlette a címet?

Marci: Ez egy werkfilm és videóklip keveréke. Igazából máshogy indult a szám, elsősorban a whisky-cola pozitív hatásairól szólt volna, de aztán a refrén írásánál kicsit megakadtam, és besegített Geri. Így került bele utólag a Charlie.

Geri: Igazából annyi a Charlie-nak a lényege, hogy ha kiszemelünk egy lányt a buliban, és van barátja, őt hívjuk Charlie-nak.

Miért éppen ezt a zenei műfajt választottátok? Ez áll a legközelebb hozzátok vagy más inspirált Titeket?

Karesz: Hát nem tudunk hegedülni, így ezt a megoldást választottuk!

Geri: Ez méltóságteljes rock and roll kegyetlen hatásokkal. Ez a meghatározás egyébként Gyüre Dani barátunktól származik, aki úgymond a hatodik tagunk, ha tud, jön velünk a fellépésekre, segít, és ő szokta a bulijainkat is felkonferálni.

Tomi: Szinte mind ezen nőttünk fel. Nekem édesapám komolyzenész az operában, most már nyugdíjas, de anno még ő is rockot játszott, basszusgitározott.

Geri: Igen, otthonról hoztuk a rock and rollt. Egyébként akusztikus fellépésünk is volt karácsonykor, ami nagyon jól sikerült, de persze nem ez a fő profilunk.

Eddigi koncertjeitek elsősorban PPK-s közegben zajlottak. Mik voltak a visszajelzések?

Tomi: Nem tudom, nem beszélek velük... (nevet)

Karesz: Nem, nem bírjuk őket! (ő is nevet)

Geri: Szerintem nem utálnak annyira! Nyilván megmondták, ami nem tetszett, de elsőre igen jók voltak a visszajelzések, és igazából egyre jobbak. Hiszen mi is fejlődünk, és úgymond egyre inkább összeérünk.

Ki írja a zenéket és a szövegeket? Közös a munka ezen a téren?

Tomi: A zenét 80%-ban én írom, sokszor a többiek javaslatát is belevéve. A szövegbe én egyáltalán nem szólok bele. Misu pedig építő jellegű kritikát mond a zenénkről.

Marci: Igen, ő hallgatja meg először az új számokat, felveszi nekünk, így vissza is tudjuk hallgatni.

Ha majd végeztek az egyetemen, szerintetek előfordulhat, hogy valamelyik tag kiesik a zenekarból?

Geri: Marci meg én Tatáról jöttünk, mivel azonban mindannyian Pestre kötődünk, így nem hiszem, hogy ha véletlenül valaki végezne, akkor ebből probléma lenne. Egyébként Karcsit meg engem fenyeget ez a veszély, de nekem van még egy másik szakom is.

Mikorra tervezitek a nagylemezt?

Geri: Majd ha lesz elég számunk.

Karesz: Ha nagyok leszünk!

Tomi: És ha valaki fizeti a stúdiózást. De Misu már tervezi a bankrablást!

A magánéletetekről mit szabad tudnunk? Barátnők?

Geri: Mikor megfogant a zenekar gondolata, még csak Karcsinak volt barátnője. Azóta már csak Marci

egyedülálló. Ez azért jó, mert a rajongók folyton jönnek, és ilyenkor átírányíthatjuk őket Marcihoz.

Tomi: De hozzá meg valahogy nem akarnak menni, én nem értem! (nevet)

Valentin-napon felléptetek a PPK COLOR PARTY-n, ahol a második klippetek egy részét is leforgattátok. Mikor láthatunk Titeket legközelebb színpadon?

Karesz: A SportPont Road Show-nak remélhetőleg állandó fellépői leszünk.

Geri: Ez egy tavasszal megrendezésre kerülő rendezvény több állomással az ország különböző egyetemein.

Tomi: Illetve az EFOTT-on is vannak kapcsolataink, így reménykedünk benne, hogy ott is lesz alkalmunk fellépni.

Mik a tervek, kilátások a jövőre nézve?

Marci: Szerintem most az az időszak jön, hogy írjuk az új számokat folyamatosan.

Geri: Igen, és reméljük tavasszal minél több fellépésünk lesz.

Karesz: Ezúton szeretnénk megköszönni az ELTE PPK-nak, hogy összehozott bennünket, és biztosít nekünk fellépési lehetőségeket.

A srácok tehát nem állnak meg pihenni, továbbra is elhalmozzák a rajongókat az új számokkal, akik már jó néhány fellépésüket előre bevészték a naptárukba. Addig pedig kedveljétek a zenekar oldalát az arckönyvön, ahol a fiúk a zenetárukat folyamatosan bővítik, és frissítik az eseményeket. Első videoklipjüket pedig, a Charlie-t keressétek a legnagyobb internetes videómegosztó portálon!

nikki

IS FASHION FASHIONABLE?

Fashion has many definitions depending on which aspect we focus on. It can be seen as the culture of bodily decoration, with its traditions and diversity around the world.

Some say fashion is a way of communication: with clothes people can express how they see themselves, which part of society they think to belong and how they want to be treated by others.

But the phenomenon of fashion should not be strictly and exclusively connected to clothes and accessories. If we define fashion as things becoming novel and popular periodically among the majority of people, a holiday resort or a particular desert can be "in" just as well.

When we discuss what fashion is we inevitably come across with an other question: Is it a good or a bad thing? Is it something we need to cherish and sustain, or a disadvantageous consequence of our civilization?

The opinions differ about this matter. Fashion is thought to be the mean and also the result of bringing societies together, expressing their belongings and acceptance. But in the other hand fashion can be an alienating phenomenon encouraging us to do our bests to differ from our environment. In other words to find our very personal and individual preferences.

This message can become very disturbing if we take those theories into consideration which state that fashion itself is merely a business. A kind of business that makes sure to be kept alive by its constantly renewing supply.

As one of the theorists sees this matter, fashion is not about creating more and more aesthetic clothes or the ever changing taste of the population, but about generating the need for novelty and making sure it never can be satisfied. We live in a hedonistic word where products are associated with deeper meanings. Costumers don't desire running shoes just because of their function, but because of their unusual

design, their exclusiveness due to the price tag and because of the common image of the costumers of that particular brand. After acquiring the products the associated illusions

usually prove to be unfulfilled, what makes customers buy more and more products.

Defining fashion in one sentence is not easy. Defining what the role of fashion is in our own life is even more difficult. But if you feel like going on with the search, you can start with Ana Marta González's and Laura Bovone's book titled *Identities through fashion. A multidisciplinary approach*.

*Ana Marta González & Laura Bovone (eds.) (2012). *Identities through fashion. A multidisciplinary approach*. Berg, London.

banjudit

„SZÓ BENNSZAKAD, HANG FENNAKAD...”

A Radnóti Miklós Színháznak, ebben az évadban, a Kurázi mama és gyerekei volt az első bemutatója. Zsótér Sándor mindössze nyolc színésszel állította színpadra a darabot.

Bertolt Brecht 1938-ban kezdte írni a művet. A 30 éves háború idején játszódik. Egy asszony és három gyermeke próbálja megállni a helyét a tüzelő ágyúk és a fegyverroportás között. Kurázi egyetlen célja az, hogy gyermekeit átmenekítse a háborún. De sajnos nem sikerül, mert egyikük sem marad életben. Vajon honnan van ennyi erő benne? Hogyan tud újra és újra talpra állni?

Zsótér Sándor zseniális. A darabot egy teljesen más szemszögből vizsgálja. A ruhák egyáltalán nem korhűek. Sőt meglepően maiak. Kurázi csillogó miniruhát visel, Kattrin pedig diáklány szerelésben áll a színpadon. Annyi szimbólummal áraszt el hirtelen, hogy egyszeri megnézéssel nem is érthető meg mindegyik jelentése, vagy hogy mire akar utalni. Az Európai Unió zászlójától a Hitlernek öltöztetett, rózsaszínmelltartós Buddhán át, a gumibotos rendőrökig mindent láthatunk. Zsótérnél elmaradhatatlan részlet a kivetítő is. A sarokba felszerelt tévékészüléken az aktuális jelenethez kapcsolódó videók láthatók. A díszlet könnyen mozgatható. Minden jelenethez a színészek maguk rendezik át a színpadot. Sok üveg és áttetsző felület van, melyet jól kihasználnak. Nagyon érdekes az is, hogy a kocsit, me-

lyen K. mama az áruít szállítja, megszemélyesíti. Nagy Norbert, egyetemi hallgató játssza Kurázi legnagyobb kincsét. Az asszony egy szinten kezeli a gyermekeit a kocsival, ezért kellett egy lélegző, élő személyt a helyére állítani.

Paul Dessau zenéje még színebbé teszi az előadást. Az egyik dalnál a színészek a közönség közé is kimennek. A dalok a brechti elidegenítést is szolgálják, hiszen megszakítják a darab folyását, kizökkentik a nézőt. A Salamon-dal Brecht más művében is megjelenik. Ennek lényege, hogy olyan embereket mutat be, akik valami nagy jót cselekedtek, és utána nem a megérdemelt békés halál jutott nekik. Pl.: Szent Márton, Caesar, Szókratész.

A rengeteg egyéb dologtól eltekintve, ami leginkább megfogott, az mégis csak a színészi játék volt. Egy színész több szerepet is játszott, de jól elkülöníthetőek voltak az egyes karakterek a jelmezek és a jelenetváltások miatt. Amellett, hogy a Kocsit játszó Nagy Norbert nagyszerű volt, leginkább a két női főszereplő alakítását emelném ki. Petrik Andrea, a néma Kattrin szerepében nagyszerű. Egyszer nyitja ki a száját, a darab végén, mikor felébreszti a városiakat, hogy megmentse az életüket. Egy szerb népdalt énekel. Döbbenetes, hátborzongató alakítás. Kovács Adél ismét valami olyat hozott ki magából, ami feszegeti az emberi képességek határait. Ahogy énekel, ahogy átéli a szerepet, ahogy beleadja az egész lényét, egyszerű-

en fenomenális. Az utolsó jelenet a székhez szögezi az embert. Szó szerint. A levegővétel is akadályozott. Kurázi elvesztette mindhárom gyermekét, de azt hiszi, hogy Eilif még életben van, ezért egyedül, a Kocsiját vonszolva elindul őt megkeresni. A jelenet a darab fénypontja, teljes katarzis.

Az előadásban elhangzik, hogy nem tudunk békében sem élni, de a háborút is gyűlöljük, és egyébként is rend nélkül nincs háború. Mindig mindenki azt akarja, amit nem kaphat meg, és mikor megkapja, nem becsüli meg eléggé. Az egész olyan, mintha nem is a 30 éves háború idején játszódna, hanem az emberiség történelmén át vonszolná K. mama a kocsiját. Háborúk sorozata nagyon rövid békés időszakokkal. Nem tudjuk érvényesíteni az élni és élni hagyni elvét. Mindig többet akarunk magunknak. Vagy ha az egészséget a mindennapi életre akarjuk ráhúzni, akkor minden egyes nap egy küzdelem. A harc a túlélésért, a következő lélegzetért, a boldogságért és még sok apró, de fontos dologért, amik emberré tesznek minket.

Az érzést, amit bennem hagyott maga után a darab egy Joanne Harris idézettel összefoglalom és azzal a kéréssel búcsúszom, hogy nézzétek meg, mert érdemes.

„Csend.

Képzelden el egy feneketlen kútba hulló száraz falevelet.

Képzeld el egy pillanatra.”

L.A.

MURDER – A GYILKOS TÁRLAT, AVAGY 60 PERCNYI BORZONGÁS

2012 novemberében újabb világsikerű kiállítás érkezett Budapestre a Murder – A Gyilkos Tárlat, amely az elmúlt évszázadok leghírhedtebb gyilkosságait és sorozatgyilkosait mutatja be, hazánkban korábban még soha nem látott technológiák és effektek segítségével.

Mikor beléptem a Vörösmarty téren az üvegpalotába, nem igazán tudtam, hogy mire számítsak, hiszen hogyan lehet gyilkosságokat és gyilkosokat bemutatni? Aztán hetedmagammal elindultam a nagyjából 60 perces sétára.

Az állift utáni első teremben még mindig elég nagy kétségekkel álltam a kiállítás előtt, hiszen ennél hatásvadászbabb kezdést nem igazán tudtam volna elképzelni, de az az egy biztosan látszott, és már akkor is a kiállítás mellett szólt, hogy nem egy hétköznapi kiállításról van szó, hanem egy látványos, technikai eszközöket és speciális effekteket bátran használó, interaktív tárlatról. Látványos és olykor mozgó díszletek, hangeffektek és fényjátékok övezték sétánkat, miközben megismerkedhettünk a történelem leghíresebb gyilkosaival és sorozatgyilkosaival, és néhány olyan sorozatgyilkossal, akikről talán soha nem is hallottunk, pedig tetteiket a közelmúltban követték el!

Megismerhettük a legfiatalabb gyilkos történetét, de bepillantást nyerhettünk Hasfelmetsző Jack életébe, és azt is megtudhattuk, hogy kinek az élete ihlette a Texasi láncfűrészes és Hannibal Lecter filmeket. De nem csak egyszerűen ismertették, hogy hány és milyen típusú gyilkosságot követtek el, hanem az egyes gyilkosságok részleteit és az elkövető élettörténetét is igyekeztek bemutatni.

Sajnos azonban, amilyen hatásvadász bevezetővel kezdődik a tárlat, legalább olyan manipulatív módon ér véget az utolsó szobában, ahol ráadásul gyakorlatilag minden bemutatott szörnyűség elkövetőit felmentenek tetteik alól, mondván, hogy senki nem születik szörnyetegnek, és hogy mindez a mérgező gyermekkor és a mély lelki sebeknek köszönhető. Nyilvánvalóan ezeknek a környezeti ártalmaknak a befolyása és hatása az emberi életre nem elhanyagolható, és bizonyított tény, hogy igenis okozhatnak olyan fajta lelki deformitást, ami gyilkos-

sághoz vezethet, de továbbra is úgy gondolom, hogy ezek a tények és élettörténetek még nem mentik fel az embert tetteinek súlya alól.

Mindazonáltal tény, hogy a gyakran igencsak hátborzongató kiállítás néhány elkövetőről valóban új és izgalmas információkkal szolgál, a tárlat legnagyobb erőssége azonban a modern eszközök interaktív és látványos használatában rejlik, mellyel valóban olyan élményt nyújtanak, amilyennel korábban még nem találkozhattunk Magyarországon.

Kiállítás adatai:

Helyszín: Vörösmarty tér, Üvegpalota

Nyitva tartás: 2012. november 16-tól
2013. május 31-ig

Hétfő: Zárva

Kedd-csütörtök: 13.00-20.00

Péntek: 13.00-21.00

Szombat: 12.00-21.00

Vasárnap: 12.00-20.00

További információk: www.murder.hu

Nagy Andi

VIKTÓRIA – DE NEM GYŐZELEM...

A Budapesti Operettszínház 2013. első premierjeként Ábrahám Pál Viktória című munkáját tűzte műsorára. A darab a szerző második legismertebb operettje (a Bál a Savoyban után). Béres Attila rendező modern, a jelenlegi viszonyok között újragondolt slágeroperettet ígért, így a bemutatót nagy várakozás előzte meg a közönség részéről. Melyek azonban csak félig-meddig teljesültek...

A Viktória A Bajadér mellett a másik ismert magyar operett, melyben egy táncoskomikus-szubrett páros helyett kettő szerepel. Ez bohókás és vidám hangulatot teremt, szinte semmi teret nem hagy az eredeti történetnek. Semmi kétség, Csonka András, Kerényi Miklós Máté, valamint Kékkovács Mara és Szendy Szilvi remekül helyt álltak (sőt inkább mozogtak), nem rajtuk múlt, hogy egyszerűen sok volt belőlük – nem bántuk volna, ha inkább a központi szereplőkre terelődik

pekben, de bízunk is benne, hogy még számos bemutatóját láthatjuk színpadon. Megterhelő hetek egyébként ezek neki, hisz február 8-tól pedig az Édes fiaim című színműben látható a József Attila Színházban.

Bár egy operettnek természete a csillogás és a felszínesség, azért nem szerencsés, ha a lényeg kihámozhatatlanul ködbe vész. Ezúttal sajnos ez történt, hisz semmi nem derült ki a primadonna és a férfi főszereplő kapcsolatáról. Egyszerűen adott volt, hogy ők szerelmesek voltak egymásba, de hogy miért, mennyire, hogyan, mikortól, arról sem librettó-, sem játékszíntelen nem esett szó vagy utalás.

nagyobb hangsúly.

Az azonban bebizonyosodott, hogy a Kossuth-díjas Huszti Péter nem csupán kiváló színész, de talán még egy lerobbant Alstom metrószerelvényt is el tudna vinni a hátán, nemhogy egy középszerű operettet... Huszti hibátlanul hozta az idősödő, elegáns, visszafogott diplomatát, győzelmeivel nem dicsekedett, veréseit mosolyogva viselte. Természetesen a művésznek nagy rutinja is volt már az ehhez hasonló szere-

Dolhai Attila az előadás bonviván-szerepében ismét igazolta a róla kialakuló véleményem – azaz újra meggyőződhettem arról, hogy szenzációs énekes, és bár számos musical-hősszerelmest is megformált már, hangszínéhez nagyon illik a klasszikus hungarikum-műfaj, az operett. Dalai gyönyörűen szóltak, színészi teljesítménye azonban eléggé üresnek hatott – szinte semmi nem derült ki arról a karakterről. Frankó Tünde operaénekesnő pedig, bár kiválóan elénekelte a

címszerepet, érezte velünk „hazai” műfaja gyengeségeit is, hisz prózája néhol zavaró, játéka pedig lélektelen volt.

Bár sokakat zavar, véleményünk szerint, ha jól működik, kifejezetten szerencsés, ha a régi darabokat részint a jelenkorra értelmezik át. Erre azonban megvannak a megfelelő eszközök, és úgy gondoljuk, hogy egy első világháború végén játszódó operettbe nem szerencsés „darthvaderes”, fénykardozós poénokat írni úgy, hogy mindközben a cselekmény időpontján és helyszínein nem változtatott a rendezés.

Igazságtalanok lennénk persze, ha a pozitívumokat nem emelnénk ki – az ismeretlenebb, ám megkapó zene egyértelműen ezek közé tartozik. Egy operettnek azonban nem elég csupán fülbe-mászó dalok sorozatát nyújtania, amellet illik korképet is adnia az adott társadalomról (ha még oly’ elnagyoltat is).

A Nagymező utcai teátrumban továbbra sem áll le a nyüzsgés, hisz március végén az Ördögölő Józsiás című gyermekeknek és felnőtteknek egyaránt szóló zenés előadást tűzik műsorra, április 30-án a Régi nyár debütál Kalocsai Zsuzsa főszereplésével, Szabó P. Szilveszter rendezésében, május végén pedig Magyarországra hozták az utóbbi évek egyik legnagyobb Broadway-sikerét, a Ghost című musicalt is.

DicsukD

ÉDES KIS SEMMISÉGEK

Régóta foglalkoztat az egyensúly kérdése. Mérlegállás, bicikli, magas sarkú... Mostanában pedig a felnőtt élet, szerepek itt is, ott is: nő vagyok, testvér vagyok, barát és barátnő, leendő pszichológus, újságíró, kezdő munkavállaló... A millió dolláros kérdés: hogy maradok mindeközben ember? Hogy nem darál be a mókuserék? Bevallom: a receptet kutatom, kész válaszom nincs, de a hozzávalók között biztosan szerepel a humorérzék és némi lopott idő. A minap felfedeztem egy helyet, ami éppen megfelelő lehet az ilyen huncut, hétköznapiakból való „meglógós” pillanatokra: egy falatnyi mennyországot a Jókai utcában.

„La Delizia” – ha lehet hinni az inkább humoráért kedvelt google

fordítónak – olaszul annyit tesz: „az öröm”. Ezen a néven találjuk meg a kekszmanufaktúráként definiált csodát, és az elnevezés se nem csal, se nem ámít, éppen azt kapjuk, amit ígér.

Az ajtón belépve csupa báj, csupa kedvesség tárul elénk, de ami a legfontosabb: a legősibb ösztöneinkre hat a sült sütemény illata. Nem talmi felhővel csábít, mint a közismert aluljárós „mutatványospékségek”, hanem a nagyit, az ünnepeket, a közös konyhában töltött időt idézi. Már ez sejteti: itt érték lapul.

Az elrendezés jólesően franciás, egyszerű színek, formák, harmónia, szinte azt várja az ember, hogy valamelyik sarokból Amélie Poulin vagy Marion Cotillard kacsint rá a kávéja mögül, kicsit bohéman, de minden körülmények között elegánsan.

Egy sok édességet tapasztalt baráttal érkeztem a helyszínre, a választéktól mégis zavarba jöttünk mindketten. Rengeteg féle keksz, pohárkrém, macaron és egyéb finomságok pihentek ízléses dobozokban, tiszta és rendezett pultban.

Tanácsalan téblábolásunkat látva, hamar érkezett a segítség: házigazdáink barátságosan invitáltak a világukba, nem tolakodtak, figyeltek, válaszoltak, türelmesen kalauzoltak minket. Igaz, a La Deliziában a perfekcionizmus nem az élére állított tányérok

mennyiségében mérődik, és nem attól lesz személyes a hely, hogy egy műanyag poháron rajta van a neved, viszont pontosan tudják,

hogy a „sima” és az „életmentő” cappuccino-t egy kedves mosoly, pár jó szó, és némi szellemes évődés választja el egymástól. Engem már itt megnyertek, holott még nem ettem semmit.

Szerencsére a továbbiakban sem kellett csalódnunk. A fent emlegetett édesszájú pajtással végül egy húszdekás kekszválogatás mellett döntöttünk a kávéink mellé, a kísérletezés jegyében. Alig foglaltunk helyet a meghitt galéria egyik sarkában, már érkezett is a mi kis varázstányérunk, tele mindenféle földi jóval. Olykor meglepő, mégis zseniális párosításokkal kényeztetette ízlelőbimbóinkat a megannyi édes kis „semmiség”. Személyes kedvenceimként mindenképpen említést érdemel: a csokivánság,

az aszalt szilvás-szilvalekváros, és az aszalt almás-zabpelyhes variáció.

A milió fent is barátságos, fantáziám szerint sok mindent elbír, a két óra közötti kiruccanástól kezdve, informálisabb üzleti megbeszéléseken át egészen a komoly baráti világmegváltásokig.

Miután az ideálisnak mondható cukormennyiség sokszorosát tettük magunkévá, én távozóban sem bírtam magammal, hazahoztam egy macaront az esti szakirodalom penzum mellé. Hát ez komoly hiba volt. Én a chilis-csokis verziót választottam, és azt hiszem, ezzel életre szóló függőségi viszonyba kevertem magam... Kezdjük azzal, hogy az átlagos macaron-méretet

eleve túlszárnyalja. Emellé még mennyei csokis, kellemesen roppanós, mégis lágyan olvadó. És a végén, amikor már azt gondolod, nem érhet meglepetés, vége a kalandnak, akkor megcsíp a chili, de olyan furfangos kellemességgel, hogy csak vigyorogsz bárgyún, mint egy friss szerelmes a randiról hazafelé menet.

A macaronhoz írott óda után, nézzük a praktikumot! A hely nagy előnye, hogy mind az IZU-tól mind a Kazytól mindössze tizenöt perc gyalog. A kekszek egységáron kaphatóak, tíz dekáért 490 forintot kérnek, ami azt gondolom, talán még egy egyetemista számára is az időközönként megengedhető luxus kategóriájába

tartozik. A sütemények és kávék árait is abszolút átlagosnak mondanám budapesti viszonylatban.

A La Deliziának tehát sikerült, megtalálta, amit oly sokan keresünk: az egyensúlyt. A személyesség és a professzionális működés-mód közti vékony ám teherbíró réteget. A recept – az itt kapható kekszekéhez hasonlóan – titok, ám talán érdemes ellátogatni, ha nem is a megfejtés, az élvezet reményében mindenképp!

La Delizia – különleges kekszek és sütemények boltja

Nyitva tartás: Hétfőtől szombatig 10-20, vasárnap zárva

Cím: 1066 Budapest, Jókai u. 13.

Web: www.ladelizia.hu

GA

1		3		5			8	9
		6		8	9			
			1	2		4	5	
					7	8	9	1
	6				1		3	4
8	9		2	3	4			
	4			7	8		1	2
		8	9			3		
		2	3				7	

A VIHAR KAPUJÁBAN (1950)

Klasszikusokat felelevenítő sorozatunk tizenhatodik részében olyasmi történik, ami e rovatban soha korábban: a legendás japán fényjátékmágust, Akira Kurosavát köszönhetjük körünkben. Tárgyalt filmje talán nem a legismertebb (A hét szamuráj minden bizonnyal megelőzi e képzeletbeli listán), de ez hozta meg számára a világhírt, a filmművészetre pedig maradandó hatást gyakorolt. A történetről dióhéjban: A XII. században járunk, Kiotóban dül a polgárháború. Egy buddhista pap, egy favágó és egy közember egy kapu menedékében várja a vihar elálltát. Mindhárman egy tárgyalás történetét mesélik, melyen kihallgattak egy rablót és egy asszonyt, továbbá egy médium segítségével az asszony férjének szellemét. A tárgyalás célja kideríteni, hogy ki volt a gyilkos. A szamuráj halálának és felesége megerősöskölésének történetét azonban mindenki különbözőképpen adja elő, a részek nem illenek egymáshoz... Bár e rövid ismertető alapján joggal gondolhatjuk, hogy a Velencei Filmfesztiválon Arany Oroszlánnal elismert alkotás az igazság viszonylagosságáról, a nézőpont determináns voltáról szól, Kurosava továbbmegy, és rámutat arra, hogy a mesélők, vagyis mi, emberek, hogyan viszonyulunk saját hazugságainkhoz. A különböző verziók ugyanis annak

félelmetes lehetőségét teremtik meg, hogy másnak mutatják az elbeszélőt, mint amilyennek ő magát látni, illetve láttatni szeretné. A film nemcsak témaválasztása révén, hanem technikai megoldásai miatt is jelentős. A japán színjátszásra jellemző eltúlzott gesztusok teatralitást kölcsönöznek az amúgy is kamaradarabként működő mozgóképnek. A mindössze 83 perccel bíró film eközben 420

vágást tartalmaz, mely egyrészt kölcsönöz egyfajta kísérleti jelleget a műnek, másrészt pedig önmagában is kiemelkedően soknak számított a korszakban. (Ma egy átlagos film 600-700 snittből áll, de Aronofsky drogos rémálma, a Rekviem egy álomért például 2000 vágásból állt össze.) A vágó szinte érezhetően jelen van, és sokadik mesélőként tizenkét másodpercenként rakosgatja szemünk elé a képeit. A különböző nézőpontok és a szelektív memória nemcsak a bűntény helyszínét, az erdőt teszik félelmetessé, hanem egész átláthatatlan világunkat, hiszen a

feltett kérdések a valóság „valódiságának” mérlegelésében is központi helyet foglalnak el. Mintha minden azt suttozná, hogy gyarló teremtmények vagyunk, ebből fakadóan pedig hazudunk, még önmagunknak is: azt mondjuk, amit mi magunk is hallani akarunk. Mesteri megoldás, amikor Kurosava ugyanazt az eseményt a kamera nézőpontváltásának köszönhetően eltérően mutatja meg, elbizonytalanítva ezzel a nézőt is, hogy mit is látott tulajdonképpen. A zenehasználat leleplezi Kurosava érdeklődését a western iránt, talán nem véletlen, hogy alkotásai nagy hatással voltak a westerneket készítő művészekre is. Emlékezzünk csak A hét mesterlövészre, mely A hét szamuráj kvázi fel dolgozása, vagy az Egy maréknyi dollárra, melynek alapja A testőr című Kurosava-remekmű. A vihar kapujában nemcsak hatással volt a tengerentúli filmgyártásra, hanem amerikai kamerák előtt is lepergett. Paul Newman főszereplésével és Az erőszak címmel vetítették az 1960-as évek derekán. Akira Kurosava a japán mozi emblematikus alakja, alkotásai nemcsak hazája, hanem az egyetemes filmművészet kikerülhetetlen mérföldkövei is. Egy filmből vett idézettel búcsúzunk: „Az emberek (...) csak arra emlékeznek, amire emlékezni akarnak.”

ransom

MINDEN KEZDET NEHÉZ ÖTÉVES JEGYESSÉG

Minden évben tucatnyi olyan alkotás szorul ki a hazai mozik kínálatából, amik célközönségüket BD-n és DVD-n próbálják elérni: ebben segítünk most. Judd Apatow producer, író és rendező évek óta Hollywood elsőszámú vígjátékgyárosának számít: e könnyed műfajt hol korhatáros poénokkal (A negyvenéves szűz, Koszorúslányok), hol kvázi saját családi életének egyes fejezeteivel (Felkopintva, 40 és annyi), hol drámai

kontextusba helyezze filmünket, ami tehát ugyanabból a műhelyből került ki, mint a fent említett alkotások, így ha azokat ismerjük, már nagyjából tudjuk, mire számíthatunk. Tom egy jól menő San Franciscó-i étterem sous-chefje. Violet kísérleti pszichológus, posztdoktori ösztöndíjas pályázatának eredményére vár. Tom egy év együttjárás után eljegyzi Violetet, aki Michiganben kap ösztöndíjat, ezért a költözés mellett dön-

tenek, így azonban Tom nem tudja elfogadni a konyhafőnöki pozíciót. Violet lubickol Michiganben, Tom azonban frusztrált, és nem talál a képességeinek megfelelő munkát. Amikor Violet eredetileg két évig tartó ösztöndíját meghosszabbíthatná további kettővel, Tomnál kiborul a bili, és addigi sztoikus nyugalma helyett utat enged frusztrációjának. Közös útjuk, úgy tűnik, erőfeszítéseik ellenére, elágazik...

A film azt a kérdést járja körül, hogy érdemes-e az életre szóló elköteleződés megpecsételésével a tökéletes alkalomra várni. Másrészt pedig, hogy egy kapcsolatban meghozandó közös döntések valójában kompromisszumok-e. Ha pedig igen, akkor meddig bírható személyes ambícióink alárendelése a másik fél kiteljesedésének. Karrier- és énközpontú korszakunkban, amikor a házasság

intézményét sokan idejétműltnek bélyegzik, ez különösen izgalmas kérdés. Persze az Ötéves jegyesség nagyon odafigyel, hogy ne ásson túl mélyre, elriasztva a könnyed kikapcsolódásra vágyó romantikus hangulatú párokat, így elsősorban a zsáner ismert kliséiből építkezik, viszont teszi ezt ízlésesen, és egy picit mindig csavarva rajtuk. Sem térdcsapkodós poénokra, sem százas papírzsebkendő-csomaggal nem kell készülnünk, helyettük azonban egy kellemesen kiegyensúlyozott, kétórás kikapcsolódást kapunk. A nélkülözhetetlen központi drámai konfliktuson túl sok esemény nem történik, így egyesek unalmasnak találhatják, mások viszont épp e visszafogottságot, természetes kedvességet fogják szeretni. Bár olyan klasszikusok közé nincs esélye bekerülni, mint az Annie Hall, a Harry és Sally, vagy az Igazából szerelem, de annak ellenére, hogy ismerős panelekből építkezik, néhány gondolatot minden bizonnyal elindít majd a nézőkben. Szerethető film az élet két legfontosabb igenje közötti időszakról.

Highbury

The Five-Year Long Engagement;
USA; 2012, romantikus vígjáték,
124 perc
Rendezte: Nicholas Stoller
Szereplők:
Emily Blunt (Violet)
Jason Segel (Tom)
Chris Pratt (Alex Eilhauer)
Alison Brie (Suzie Barnes-Eilhauer)
Rhys Ifans (Winton Childs)

hangvétellel (Ki nevet a végén?), hol pedig romantikával (Lepattintva) fűszerezi. Filmjeinek jellegzetessége az improvizatívnak ható realisztikus párbeszéd, alkotásai-
ban pedig rendszerint megszokott színészi csapatot (többek között Jason Segel, Seth Rogen, Jonah Hill, Paul Rudd, vagy épp Leslie Mann, aki történetesen a rendező felesége) foglalkoztat. E hosszúra nyúlt bevezető arra hivatott, hogy

Kari Napok 2013

Április 16-18.

ELTE PPK BLACK & WHITE FELEZŐ BULI

2013. MÁRCIUS 21.
NYITÁS 22:00
ZÁRÁS 04:00

Bp. 1061
Hegedű u. 3.

DJ
GOMES
DJ
ENDY

I T A L A K C I Ó K

BELEPŐ
PPK 400.-
ELTE 600.-
KÜLSŐS 800.-

MEGJELENÉS ALKALOMHOZ ILLŐ ÖLTÖZETBEN
FEKETE - FEHÉR

FACEBOOK:
ELTE PPK - BLACK & WHITE FELEZŐ BULI

